

tigt, med, at han ikke kunde begribe den forskjellige Fortolkning, man har lagt i Ministeriets Udtalelse af 13de Februar 1852 om Forbeholdet i Grundloven. Ja, naar han har udtalt, at han ikke fatter de forskellige Meninger, der kunne være derom, saa kan jeg derpaa kun svare, at jeg ikke kunde begribe, hvad han egentlig meente med sin Udtalelse, jeg kunde ikke følge hans Tankegang.

Den ærede sidste Taler har ikke lagt synderlig Vægt paa den Afstemning, som Grundlovsagen har faaet i begge Thing. Derom har jeg allerede yttret mig baade igaar og idag; jeg lægger en saare stor Vægt derpaa. Altsaa kunne vore Anskuelse i dette Stykke heller ikke forenes. Han har udtalt, at Behandlingen af nærværende Adresse ikke egentligt var constitutionel. Jeg veed ikke, hvad hans Mening kan være med, at Forhandlingen ikke skulde være constitutionel. For at en Sags Behandling skal skee paa constitutionel Maade, troer jeg ikke, at der behøves Andet, end at den staaer i Harmonie med Grundloven og med vor Forretningsorden, som er bygget paa Grundloven, og en saadan Adresses Forhandling og Indgivelse finder sin Hjemmel i begge disse. — Naar den samme ærede Taler har talt meget om, hvilket Resultat denne Adresses Indgivelse vil medføre, da maa jeg naturligviis være enig med ham i, at det kan maafee neppe Nogen af os see. Han har, synes det mig, forudsat, at Resultatet kun vil blive negativt. Jeg vil haabe og ønske, at Resultatet maa blive godt; men jeg vil ogsaa haabe, at Resultatet vil blive positivt; thi, dersom Adressen indkommer næsten eenstemmigt, i alt Fald, som jeg tør forudsætte, med mindst tre Fjerdedele af begge Things Medlemmers Stemmer, saa er det uconstitutionelt, aldeles uconstitutionelt, naar dens Resultat ikke bliver positivt.

Krabbe: Der er en Dittring af den ærede Landstingsmand for 6te Kred (Vandfleth), som foranlediger mig til paa det Bestemteste at protestere imod, at, naar jeg stemmer for Adressen, der da i denne Afstemning skulde ligge, at jeg ikke betragtede enhver af de enkelte Ministre som særdeles paalidelige, særdeles agtværdige Mænd. Tværtimod, jeg har den største Agtelse for hver af disse Mænd;

men det er imod Ministeriet i sin Heelhed, jeg udtaler mig. Det er den Lov, jeg har om Ministeriets politiske Paalidelighed, som jeg udtaler ved min Afstemning, og dertil troer jeg, at jeg har den allerbedste Grund. Den ærede Landstingsmand udbøvede for Rigsdagen Følgerne af, at Resultatet vilde blive negativt. Jeg havde mindst ventet af den ærede Rigsdagsmand, at han skulde være en saadan Frygt, naar jeg henseer til hans tidligere Virksomhed — og jeg indrømmer, hans tidligere for Fædrelandet heldbringende Virksomhed —, og at han kunde være saa bange for, hvad Følger et saadant Skridt vilde have. Naar den ærede Rigsdagsmand har hentydet til nogle Dittringer af mig, da glæder det mig nu at see, at han vel har forstaaet, hvad jeg dermed meente.

Lüttichau: Jeg skal i Anledning af, hvad den ærede sidste Taler yttrede om hans Hviagtelse for Ministeriet og derhos hans Anke over dets Mangel paa Paalidelighed, tillade mig at bemærke, at jeg ikke fatter, hvorledes disse Egenstaber kunde forenes (Krabbe: Jeg sagde „de enkelte Ministre“; jeg sagde ikke „hele Ministeriet“). Jeg troer, at, naar et Ministerium er sammensat af Mænd, for hvilke man for hver især nærer Hviagtelse, saa er det vanskeligt at samle dem under et saadant almindeligt Udtryk. Jeg skal nu gaae tilbage til Sagen og anføre nogle Grunde, hvorfor jeg ikke kan stemme for det Forslag til en Adresse til Hans Majestæt, som nu foresligger. Den ærede Forslagsstiller har ogsaa idag omtalt Ministeriets usikre Holdning under Grundlovsagens Behandling. Jeg skal nu villig indrømme, at den mindre heldige Optræden, som Ministeriet ved denne Sags Behandling har valgt, ogsaa har gjort et ubehageligt Indtryk paa mig; men jeg maa dog dertil sige, at, hvis man har nogen Anke over Ministeriet i denne Retning, saa er Rigsdagens Optræden under samme Sag af samme Betskaffen. Fra det Dieblik af, at Rigsdagen forlod det Forslag, der gik ud paa, at Fællesforsatningen skulde forelægges Rigsdagen til Vedtagelse, forlod den det Gebeet, hvorpaa den burde være bleven staaende; og, naar den gik over til at antage et Forslag,